

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 145/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 32Tp/116/2025 z 20. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) už uvedeným uznesením všeobecného súdu. V petite ústavnému súdu navrhla, aby napadnuté uznesenie zrušil, aby mestskému súdu prikázal sťažovateľku prepustiť bezodkladne na slobodu, aby jej priznal finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur a aby mestskému súdu uložil povinnosť nahradiť jej trovy konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I, odboru kriminálnej polície, 3. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-744/X-VYS-B1-2025 z 18. októbra 2025 bolo sťažovateľke vznesené obvinenie zo spáchania tam opísaného skutku kvalifikovaného ako zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona.

3. Napadnutým uznesením z 20. októbra 2025 mestský súd vzal sťažovateľku do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (s tým, že väzba sa započíta momentom obmedzenia

osobnej slobody 16. októbra 2025 o 19.30 h), ktorú mestský súd podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľka nepodala proti uzneseniu sťažnosť.

4. Mestský súd v napadnutom uznesení konštatoval splnenie všetkých formálnych podmienok na vzatie sťažovateľky do väzby z hľadiska postupu orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovateľka bola obmedzená na osobnej slobode a zadržaná podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku 16. októbra 2025 o 19.30 h. Uznesenie o vznesení obvinenia jej bolo oznámené (doručené) pri výsluchu 18. októbra 2025, pričom pri výsluchu bola poučená o svojich právach a sťažnosť proti uzneseniu nepodala. Mestský súd následne uviedol, že záver o dôvodnosti podozrenia sa v danom štádiu konania opiera o dôkazný materiál zadokumentovaný v spise. Sťažovateľka popiera a nepriznáva sa ku skutku, podľa sudcu vníma okolnosti vo vzťahu k svojej osobe nekriticky, uvádza, že netrpí žiadnym syndrómom alkoholika, čo je vo vzťahu k takýmto diagnózam podľa sudcu bežné. Z hľadiska miery pravdepodobnosti doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, sa stal, má znaky trestného činu a sú tu dôvody na podozrenie, že ho spáchala sťažovateľka. U sťažovateľky sudca videl aj dôvod tzv. preventívnej väzby a stotožnil sa s návrhom prokurátora. Dôvod väzby je daný najmä výpoveďami svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] st. a [REDAKOVANÉ] k osobe sťažovateľky a taktiež udalosťou zo 16. októbra 2025, keď došlo k vyvrcholeniu situácie a bolo ohrozené zdravie maloletých dcér sťažovateľky. Za nutné považoval mestský súd poukázať aj na obhliadku tiel obetí s pripojenou fotodokumentáciou, konverzáciami, fotografiami a videami, ktoré parciálne zachytávajú priebeh skutku, ako aj na záznamy z ÚPSVaR a ďalšie listinné dôkazy.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka nebola pozbavená osobnej slobody spôsobom v súlade s čl. 17 ods. 2 ústavy, keď po obmedzení podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku nebolo procesne zachytené riadne odovzdanie a prevzatie podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku (nesprávne je tam režim označený ako „zadržanie“) a zároveň nebola oboznámená s konkrétnymi dôvodmi obmedzenia osobnej slobody v rozsahu podľa čl. 17 ods. 3 ústavy, keďže v zápisnici o zadržaní zo 17. októbra 2025 absentujú dôvody obmedzenia podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku a absentuje aj presná a preskúmateľná právna kvalifikácia zásahu do osobnej slobody. Zo zápisnice ani z iného procesného úkonu nevyplýva, že by bola splnená povinnosť bezodkladne oznámiť prokurátorovi vykonané zadržanie alebo prevzatie osoby podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľka poukazuje na zásadné rozpory medzi uznesením o vznesení obvinenia a úradnými záznamami zo 16. októbra 2025 v označení času obmedzenia osobnej slobody, čo má priamy dosah na posúdenie zákonnosti nasledujúcich úkonov, ďalšieho nakladania s jej osobnou slobodou a posúdenia dodržania lehôt. Došlo k neprípustnému miešaniu režimov obmedzenia osobnej slobody podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku a zadržania podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. Došlo k procesným pochybeniam na strane orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nemôžu byť legalizované uznesením o vzatí do väzby. Vyšetrovateľovi mala byť sťažovateľka odovzdaná a nemala byť opätovne zadržaná. Policajt si nesplnil povinnosť oboznámiť ju s dôvodmi zásahu do jej osobnej slobody v rozsahu podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku.

6. Osobná prehliadka nebola vykonaná za splnenia zákonných podmienok (neexistuje o nej zápisnica s uvedením dôvodov jej vykonania a nie je ani súčasťou zápisnice o zadržaní, opis vecí v zápisnici o zadržaní nemôže nahradiť zákonný procesný rámec osobnej prehliadky), nebola vykonaná na základe príkazu ani ako riadne odôvodnený neodkladný úkon a nebola vykonaná osobou rovnakého pohlavia, čím došlo k porušeniu práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy.

7. Výsluch sťažovateľky ako zadržaného podozrivého vykonaný 17. októbra 2025 o 3.15 h je nepoužiteľný a jeho obsah nemal byť použitý ani ako základ pre vznesenie obvinenia, ani ako podklad pre rozhodnutie o väzbe. Sťažovateľka nebola v stave spôsobilom na vykonanie výsluchu, čo vyplýva z úradného záznamu spísaného vyšetrovateľom 17. októbra 2025, podľa ktorého sa podrobila dychovej skúške o 3.11 h s pozitívnym výsledkom v hodnote 0,17 mg/l a vzhľadom na čo vyšetrovateľ uviedol, že nepristúpil k výsluchu. Údaje o čase v zápisnici o výsluchu, podľa ktorej sa mal výsluch skončiť až o 12.05 h, čo je nepravdepodobné, sú rozporuplné a nepreskúmateľné.

8. Od momentu zásahu do osobnej slobody sťažovateľky dochádzalo k porušovaniu práva na obhajobu a právnu pomoc tým, že jej nebolo reálne umožnené zvoliť si obhajcu podľa vlastného uváženia. Podľa zápisnice o zadržaní aj podľa zápisnice o výsluchu sťažovateľka uviedla, že si obhajcu zvoliť nechce, táto formulácia však nezodpovedá realite a nezachytáva jej skutočnú vôľu. Záujem zvoliť si obhajcu mala, ale reálne ho nemohla vykonať, keďže jej bol odňatý mobilný telefón s uloženým kontaktom na obhajcu a nebolo jej umožnené kontaktovať ho iným primeraným spôsobom. Príslušníci Policajného zboru a vyšetrovateľ jej napriek prejavenej záujmu neumožnili kontaktovať obhajcu a nereagovali na jej požiadavku, aby obhajcovi bolo oznámené zadržanie a aby sa zúčastnil výsluchu. Do zápisníc namiesto toho uvádzali, že si obhajcu nevolí, čím vznikol len formálny obraz vzdania sa práva bez toho, aby bola reálne zabezpečená možnosť právo vykonať. Záver, že formulácia na začiatku zápisnice o výsluchu sťažovateľky ako obvinenej z 18. októbra 2025 bola do značnej miery formalizovaná a neodrážala reálne uplatnenie práv, je podporený obsahom tejto zápisnice, v ktorej úvode je uvedené vyjadrenie, že sťažovateľka si momentálne obhajcu nevolí a proti uzneseniu podáva sťažnosť, ktorú uvedie vo výpovedi, avšak z následnej výpovede nevyplýva, že by odôvodňovala sťažnosť, ale vecne vypovedala ku skutku. Uvedenie, že si sťažovateľka obhajcu nevolí, muselo byť formálne predtlačené. Ak orgány činné v trestnom konaní mali pochybnosti o schopnosti sťažovateľky riadne vykonávať obhajobu, mali postupovať podľa ustanovení o povinnej obhajobe, a nie formalisticky deklarovať, že si nevolí obhajcu, bez poskytnutia reálnej možnosti zvoliť si ho.

9. Postup mestského súdu pri rozhodovaní o väzbe spočíval len vo formálnom poučení o možnosti zvoliť si obhajcu, avšak bez toho, aby jej bola vytvorená reálna procesná možnosť na vykonanie tohto práva. V zápisnici je uvedené, že sťažovateľka po poučení uviedla, že mu porozumela a vypovedať bude, a pristúpilo sa k úkonom smerujúcim k rozhodnutiu o väzbe a samotnému výsluchu bez toho, aby jej bolo umožnené zabezpečiť si zvoleného obhajcu. Opätovne sa domáhala kontaktovania advokáta, avšak zo strany prítomných orgánov jej bolo oznámené, že nikto nebude jej advokáta vyhľadávať. Takýto prístup je nezlučiteľný so zmyslom práva na obhajobu v situácii rozhodovania o osobnej slobode. Po vydaní uznesenia o vzatí do väzby je v zápisnici uvedené, že sťažovateľka prejavila vôľu zvoliť si obhajcu a že kontakt má uložený v telefóne, pričom jej telefón nebol prístupný a nebol zabezpečený ani iný spôsob kontaktovania obhajcu. Ak by

sťažovateľka nemala záujem o právnu pomoc, nedával by logický zmysel jej následný postup po ustanovení obhajcu (kontaktovanie zvoleného obhajcu, udelenie mu plnomocenstva a oznámenie zániku dôvodov povinnej obhajoby). Právo na právnu pomoc a obhajobu podľa čl. 47 ods. 2 ústavy bolo porušené, keď sťažovateľke nebola poskytnutá reálna možnosť zvoliť si obhajcu, radiť sa s ním a uplatniť procesné práva v rozhodujúcich štádiách konania.

10. K porušeniu práva podľa čl. 47 charty sťažovateľka uvádza, že vzdanie sa opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu nebolo výsledkom jej vážnej a informovanej vôle, ale dôsledkom okolností výsluchu a vyjadrení sudcu, na základe ktorých jej bolo odňaté reálne pochopenie významu a následkov tohto procesného úkonu. Po štyroch dňoch v cele policajného zaistenia v stave vyčerpania a so zreteľom na zdravotný stav tak nevedela posúdiť, čo znamená podať sťažnosť alebo sa jej vzdať, a preto sa pýtala sudcu na praktické následky týchto možností. Konštatovanie, že do väzby pôjde tak či tak, nech už bolo mienené akokoľvek, bolo objektívne spôsobilé viesť osobu v danej situácii k rezignácii na opravný prostriedok a záveru, že jeho uplatnenie je zbytočné. Vzdanie sa opravného prostriedku za takýchto okolností nemôže byť považované za riadne, účinné a ústavne akceptovateľné vzdanie sa práva, pretože chýba materiálny prvok informovanosti a reálnej možnosti voľby, a preto má podľa sťažovateľky právomoc posúdiť postup mestského súdu ústavný súd aj bez formálneho vyčerpania opravného prostriedku.

11. Mestský súd porušil právo podľa čl. 17 ods. 5 ústavy tým, že rozhodol o väzbe napriek tomu, že neboli splnené jej formálne predpoklady, resp. boli zásadne spochybnené procesnými vadami v predchádzajúcom postupe orgánov činných v trestnom konaní (nezákonný a nepoužiteľný výsluch vzhľadom na nespôsobilosť sťažovateľky, riadne nevypočutie ako zadržanej osoby, nemožnosť riadneho vznesenia obvinenia pre nedodržanie postupu podľa § 85 ods. 4 Trestného poriadku).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5 ústavy, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty napadnutým uznesením o vzatí sťažovateľky do väzby.

13. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a porušeniu čl. 47 charty:

14. K námietke o porušení práva na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že táto námietka smeruje skôr proti postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vykonali osobnú prehliadku, a nie proti napadnutému uzneseniu. Absencia vecnej súvislosti s napadnutým uznesením viedla ústavný súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v tejto časti a o jej odmietnutí podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka má navyše k dispozícii zákonné prostriedky (žiadosť o preskúmanie postupu policajta

a prokurátora podľa § 210 Trestného poriadku), pomocou ktorých sa môže domáhať ochrany tohto ústavného práva v prípravnom konaní, čo podporne zakladá aj dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti.

15. Pri námietke sťažovateľky o porušení čl. 47 charty nebolo vôbec odôvodnené, prečo by sa mala charta na daný prípad použiť, a ani ústavný súd nezistil, že v predmetnej veci išlo o situáciu, ktorá by spadala do pôsobnosti práva Európskej únie. Nezistenie súvislosti medzi konaním členského štátu (rozhodovanie súdu o vzatí do väzby a právo podať proti takémuto rozhodnutiu sťažnosť) a právom Únie má za následok záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v tejto časti a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K prípustnosti ústavnej sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu:

16. Pri posudzovaní prípustnosti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Na zákonnej úrovni je obsah princípu subsidiarity premietnutý v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. Spravidla až po skončení trestného konania preto možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05). Základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie sú „výsledkové“, to znamená, musí im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06). Obdobne z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. Komanický v. Slovenská republika, č. 32106/96, rozsudok zo 4. 6. 2002)] vyplýva, že ESLP posudzuje, či konanie ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tento záver platí aj pre námietku o porušení práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy patriaceho do širšieho rámca práva na spravodlivý proces, pričom aj ESLP obdobné námietky posudzuje po skončení konania z hľadiska čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru (napr. Dvorski proti Chorvátsku, č. 25703/11, rozsudok Veľkej komory z 20. 10. 2015).

18. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, môžu byť i prípadné protiústavné procesné vady napravené obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými (trestnými) súdmi. Ich právomoc predchádza

právomoci ústavného súdu, a to s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými.

19. Záonné predpoklady na ochranu základných práv a slobôd v priebehu trestného konania vytvárajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku. Sťažovateľka môže svoje námietky o porušení práva na obhajobu a práva na právnu pomoc, ako aj o zákonnosti postupu obmedzovania osobnej slobody a vykonania osobnej prehliadky či o zákonnosti vykonania nasledujúcich výsluchov či ich použiteľnosti uplatniť v ďalšom priebehu prípravného konania, a to jednak v rámci rozhodovania o väzbe (v prípade podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu), ako aj v rámci konania vo veci samej pred orgánmi činnými v trestnom konaní (žiadosť o preskúmanie postupu policajta a prokurátora podľa § 210 Trestného poriadku, návrh na opakované vykonanie dôkazov), a v prípade podania obžaloby pred súdom [zistenie o závažných procesných chybách, najmä že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby, predstavuje dôvod na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného zákona; odvolací súd môže zrušiť prípadný rozsudok aj pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, lebo boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku; napokon skutočnosť, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, predstavuje ako podstatná chyba konania samostatný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

20. Uvedená prieskumná právomoc orgánov prokuratúry, resp. všeobecných súdov na posúdenie námietok sťažovateľky predstavuje za daných okolností dôvod na vylúčenie oprávnenia ústavného súdu preskúmať porušenia práv uvedené v tejto ústavnej sťažnosti, a teda na záver o neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Námietky proti napadnutému uzneseniu mestského súdu mala sťažovateľka možnosť uplatniť v sťažnosti proti nemu podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej by rozhodol sťažnostný súd. Ústavný súd nepovažoval tvrdenia sťažovateľky, ktorými odôvodňuje nepodanie sťažnosti, za dostačujúce pre pripustenie výnimky (§ 131 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z požiadavky trvať na povinnosti vyčerpať dostupný právny prostriedok ochrany práv (sťažnosti), o ktorom mala vedomosť (bola o jeho existencii sudcom pre prípravné konanie vopred poučená vrátane bezprostredných následkov jej podania na jej osobnú slobodu). Jej vyjadrenie o vzdaní sa práva podať sťažnosť pred mestským súdom je jasné (podľa samotnej sťažovateľky vyplýva zo zápisnice o väzobnom výsluchu z 20. októbra 2025, podľa ktorej bola ešte skôr mestským súdom poučená o možnosti zvoliť si obhajcu, na čo uviedla, že poučeniu porozumela a vypovedať bude, a pristúpilo sa k výsluchu). Okrem toho nie je ústavnému súdu zrejmé, prečo v nadväznosti na odpovede na jej doplňujúce otázky k následkom podania sťažnosti netrvala pred mestským súdom na tom, že naďalej nerozumie významu a následkom predloženej voľby. Aktuálne tvrdenia o stave vyčerpania po štyroch dňoch v cele policajného zaistenia a o zdravotnom stave považuje ústavný súd za príliš všeobecné pre ospravedlnenie nedostatku informovanosti a nemožnosti reálnej voľby, resp. pre vysvetlenie rozporu s jej skorším konaním (vzdaním sa práva podať sťažnosť). Nie je dôvod neprijať predpoklad, že v prípade sťažovateľky ide o osobu s plnou spôsobilosťou na právne úkony (sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti netvrdila, že by jej spôsobilosť na právne úkony

bola akýmkoľvek spôsobom obmedzená, pozn.), ktorá ak by aj urobila chybu, resp. neskôr zmenila svoj názor, tak to neznamená, že môže spätne prispôbovať realitu svojim zmeneným postojom (IV. ÚS 410/2021). Ak by ústavný súd dal za pravdu tejto sťažnostnej námietke, tak by z hľadiska dôsledkov aproboval prístup, podľa ktorého ten, kto sa vzdá určitého procesného práva, môže tento úkon a aj jeho dôsledky dodatočne spochybníť poukazom na rozpor svojej skutočnej vôle s jej formálnym prejavom. Platí zásada, že dôležitá je prejavená vôľa, nie neprejavový úmysel.

22. Pre vzdanie sa práva podať sťažnosť sú relevantné východiská dané prípadovým právom ESLP, podľa ktorého v prípade vzdania sa práva pôjde predovšetkým o vzdanie sa procesného práva (Albert and Le Compte proti Belgicku, rozhodnutie ESLP z 10. 2. 1983, sťažnosti č. 7299/75 a 7496/76, bod 35). Takéto vzdanie sa práva musí byť jednoznačné, nemusí však byť urobené písomnou formou (Borotyuk proti Ukrajine, rozhodnutie ESLP zo 16. 12. 2010, sťažnosť č. 33579/04, bod 80) a dotknutá osoba musí byť zároveň informovaná o tom, že právo, ktorého by sa mohla vzdať, má k dispozícii (Dorozhko a Pozharskiy proti Estónsku, rozhodnutie ESLP z 24. 4. 2008, sťažnosti č. 14659/04 a 16855/04, bod 49; m. m. napr. aj IV. ÚS 176/2021). Porušenie týchto štandardov sťažovateľka nenamieta a ich porušenie nezistil ani ústavný súd.

23. Vzdanie sa opravného prostriedku za takýchto okolností ústavný súd považoval za ústavne akceptovateľné na účely vyhodnotenia podmienky prípustnosti podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde a (hoci to sťažovateľka takto nekvalifikuje sama, pozn.) nezistil v takýchto okolnostiach prítomnosť dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pre ktorý môže neodmietnuť ústavnú sťažnosť napriek zistenej neprípustnosti. Sťažovateľka nevyčerpala sťažnosť podľa Trestného poriadku ako zákonný prostriedok ochrany svojich základných práv a slobôd, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti pre jej neprípustnosť, t. j. podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu